ရွှေဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်ပျူးငေ

အသည်းကွဲဇလေဒီ

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု)

သူ့ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ ဝိညာဉ်ကိုချစ်တယ်။

မြင့်မြတ်တဲ့ နှလုံးသားလိပ်ပြာ

အနုပညာစန်းတွေနဲ့

နတ်ဒေဝတာတစ်ပါးလို

သူက သိပ်ပြီး လင်းလက်နုမြတ်နေတဲ့ အခါ

ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံး

သူ့ရဲ့ ရေသောက်မြစ်ထဲ

အသည်းနှလုံးထဲ

အခါခါလဲကျ သေဆုံးရတော့မှာ

ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်

ချစ်ခြင်းဆိုတာ ဘာလဲဗျာ။ ရုပ်ဝတ္ထုလား၊ စည်းစိမ်ဓနလား။

ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်အချစ်နတ်ဖုရားမရဲ့ အနုပညာ

မှော်စမ်းရေထဲ လူးလိမ့်ကြည်နူးချင်တယ်။ အဲဒါ ရာသက်ပန်ပဲ။

လင်းပိုးအိမ်

ချစ်ခြင်းဆိုတာ စောင့်စည်းခြင်းပဲ။ မီးတောင်မြို့တစ်ခုလို ရင်ထဲမှာ အုံဖွဲ့ရင်း မျိုသိပ်ရင်း ဘဝအတွက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးနှောက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

နေရဲမာန်

အခန်း(၁)

ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်။

(၁၉)နှစ်အရွယ်မို့ ရွှေရင်သိမ်းသစ် မကပေမယ့် ဖြူစင်နုသစ်လွန်းလို့ လူက(၁၅) နှစ် သမီးလောက် ထင်ရသည် ။

ချောတာလှတာထက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်။

အရပ်က ကလန်ကလား။ ကိုယ်လုံးလေးလှပေမယ့် ပေါ်လွင်အောင် မဝတ်တတ်၊ မစားတတ်။ အလှအပလည်း မပြင်တတ်၊ မဆင်တတ်ပါ။

ဘုရားစူးရစေ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ။ သခ်ၤာမေဂျာနဲ့ ကျောင်းတက်နေပေမယ့် သူမပုံစံကို ကြည့်လိုက်လျှင် အထီးမှန်းအမမှန်း သိပ်မသဲကွဲလှ။

စပို့ရုပ် ၄-၅ ထည်၊ ချည်လုံချည် ၄-၅ ထည်လောက်ကိုပဲ ပတ်လည်ရိုက်ဝတ်နေတာ။

အဲဒီ စပို့ရုပ်တွေ၊ ရုပ်တွေကလည်း သူမရဲ့ အစ်ကိုတွေနှင့် မတော်သည့် အင်္ကျီတွေ။ ကဲ ဘာလို့ သေးလဲ။

အစ်ကို (၃) ယောက်အောက်က ညီမလေးမို့ ယောကျ်ားစိတ် လုံးလုံး မပေါက်တာပဲ ကံကောင်း။ ယောကျ်ားစိတ်မပေါက်ပေမယ့် သူမထံမှာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ လက္ခဏာတွေ၊ သင်္ကေတတွေက အများ အပြား။

ဣန္ဒြေမဲ့တာ၊ ကလက်တာ၊ ဆတ်စလူးခါတာတွေ မရှိပေမယ့် ရဲတင်းမှု၊ အားမနာတတ်မှု၊ သတ္တိရှိမှုနှင့် ပြောချင်ရာ ပြောချလိုက်တာ တွေကတော့ သူမထံမှာ တွေ့ရသည့် သင်္ကေတ။

ပြီးတော့ ကဗျာရူး၊ စာရူး။

သူမ၏ လက်သုံးစကားတစ်ခုက -

"အရူးတကာ အရူးထဲမှာ ကဗျာရူး၊ စာရူးတာ အသန့်စင်ဆုံးပဲ။ ဥစ္စာ ရူး၊ လင်တရူး၊ မယားတရူး၊ အချစ်ရူးဆိုတဲ့ အရူးပေါင်းများ စွာထဲမှာ က ဗျာရူး၊ စာရူးလို့ အခေါ်ခံရတာ ကျေနပ်တယ်"

အခြားတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးတွေမှာ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်၊ ဝတ်ဝ တ်စားစားနှင့် အတွဲတွေ၊ ဘာတွေလည်း အဆင်ပြေ ပြေသလိုထားရင် ဘဝကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းနေကြချိန်မှာ . . .

ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်ကတော့ တစ်ကိုယ်တော် ဂျလေဘီ။

လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းရင်း ကျောင်းစာဖတ်လျှင်ဖတ်၊ မဖတ်လျှ င် ပြင်ပစာတွေ ဖတ်နေတတ်သူ။

လှိုင်တက္ကသိုလ်ရဲ့ သစ်ရိပ်တစ်ခုခုမှာ ဒါမှ မဟုတ် စာသင်ခန်းတစ်ခု ခုရဲ့ ထောင့်မှာ စာတစ်မျိုး မဟုတ်တစ်မျိုး ဖတ်နေတတ်သူ။

သူမလက်ထဲမှာ ခေတ်ပေါ် ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဝတ္ထု၊ ဒါမှ မ ဟုတ် စာကြီးပေကြီး စာအုပ် တစ်အုပ်အုပ်ပေါ့၊ အမြဲတွေ့ရသည် ။

မဂ္ဂင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေဆိုလည်း ကဗျာကို သူမ အကြိုက်ဆုံး။ ရှေ့ယ်တူလူငယ်တွေက အားအားရှိ ဖုန်းပွတ်၊ ဂိမ်းဆော့နေပေမယ့် သူကတော့ စာပဲ အမြဲဖတ်နေချင်သည် ။

စာဖတ်တော့လည်း အွန်လိုင်းမှ ဖတ်တာထက် စာအုပ်ကို အားရပါးရကိုင်ပြီး ဖတ်ချင်သူ။ ခေတ်နောက်ကျတယ်ပဲ ပြောပြောလေ။

ယခုတလော သူမမျက်စိထဲ ပြက်ပြက်ထင်ထင်ရှိနေသည့် ကဗျာများဟာ ကဗျာဆရာ နေရဲမာန်ရဲ့ ကဗျာတွေ။

ဟိုမဂ္ဂင်းမှာ တွေ့ရ၊ သည် မဂ္ဂင်းမှာ တွေ့ရ။ သူ့ကဗျာလေးတွေဟာ အချစ်၊ အလွမ်း၊ အသည်းကွဲကြေမှုတွေနှင့် ဆန်းဆန်းပြားပြား၊ လင်းလင်းလက်လက်။ တစ်ကိုယ်ရေ ခံစားမှုတွေနှင့် အိုင်ကျင်းဖွဲ့ပြီး လှလှပပ။

သူကိုယ်တိုင် ခံစားနေရတာ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မည်။ မဟုတ်ဘဲ ပိုကီးလုပ်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

သို့ပေမဲ့ အနုပညာအနေနှင့် သိပ်ပြီး ရသခြောက်နေတာ၊ တယောလေးတစ်လက် ထိုးနေသည် ကို ကြားရသလို ငြိမ့်ငြိမ့်လေး စီးဆင်းနေတာတော့ အမှန်။

ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်ဟာ တကယ့်ဆရာကြီး မဟုတ်လို့ အနုပညာစံတွေ၊ ဘာတွေနှင့် အကဲမဖြတ်တတ်၊ မတည်းဖြတ်တတ်သော်လည်း ဆယ်ကျော်သက် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်၏ ခံစားတတ်သည့် နှလုံးသားနုနုလေးကို သူ့ကဗျာတွေက ကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်းရှိပါသည် ။

ကဗျာဆရာဆိုတာ လွတ်လပ်ရေး မရခင်ခေတ်ကလို ကလောင်နှင့် တိုက်ပွဲဝင်ရမည်၊ ဘာညာ ဆိုတာတွေ အသာထား။

တိုင်းပြည်အတွက် အကျိုးပြုကဗျာတွေ၊ တော်လှန်ရေး ကဗျာတွေ ရေးရမည်ဆိုတာတွေ အသာဘေးချိတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကဗျာဆရာတွေက စာရေးဆရာတွေ အများ အပြားရှိ နေကြတာမို့ အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့် ကိုယ်နိုင်ရာ ထမ်းကြလိမ့်မှာ ပေါ့ ။

ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်ကတော့ ကဗျာတွေ၊ စာတွေမှာ ရသမြောက်နေမည် ဆိုလျှင်လည်း သူ့တာဝန် သူကျေပွန်ကြသည် လို့ ထင်ပါသည် ။

သူမ နှစ်သက်သည့် ကဗျာဆရာနေရဲမာန်၏ ကဗျာတွေကို သူမ အရ မ်းကြိုက်ပါသည် ။

သည် တော့ သူကဗျာပါသည့် မဂ္ဂဇင်းတွေကို အသစ်ရလျှင်လည်း ဝ ယ်သည် ၊ အသစ်မရလျှင်လည်း စာအုပ်ဆိုင်မှာ လကျော်မှ အဟောင်း စျေးနှင့် တောင်းပန်ပြီးဝယ်သည် ၊ စုသည် ။

ယခုဆို ချစ်ခြင်း သူကဗျာပါသည့်စာအုပ်တွေ စုနေတာ လေးလအ တွင်း (၁၁) အုပ်။ (၁၁) ပုဒ်တောင် ရနေပေပြီ။

သခ်ၤာမေဂျာ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူကြီးက ကဗျာတွေ၊ စာတွေမြ တ်နိုး၊ ချစ်မက်သည် ဆိုတော့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ကောင်းကောင်း ဟားသည် ။ မေးမိုးအိမ်က -

"နင်ဟယ် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ။ နင့်ကိုယ်နင် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်မင်းသမီးများ မှတ်နေသလား"

သီရိခေတ်ကလည်း ကောင်းကောင်း ကြီး သြဘာပေး၏။

"မယ်ခွေဟဲ့ . . . မယ်ခွေ။ ဆေးတံတိုပေးမယ့်သူ ရှာနေတာ။ ဒီလော က်တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ခေတ်နောက်ပြန် ဆွဲမနေစမ်းပါနဲ့

ဟာ။ လူတိုင်း လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်နဲ့ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ အချိန်မှာ နင်တစ်ယောက်ပဲ စိန်ခြူးကြာညောင်နဲ့ လရောင်လင်းချင်နေတာ"

"ဟ . . . နင်တို့ အပြောအရဆို ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ကဗျာတွေ၊ စာတွေ မလိုအပ်တော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား။ စာရေးဆရာတွေ၊ ကဗျာဆရာတွေ အားလုံး မလိုအပ်တော့ဘူးလား"

"ဒီလိုတော့ သိမ်းကျုံးပြီး မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင့်အရွယ်၊ ငါတို့ အရွယ် လူငယ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ငြိမ်ပြီး ကဗျာတွေ၊ စာတွေ ခံစားတတ်နေတာ သဘာဝမကျလို့ ပါ"

"လူဆိုတာ သဘာဝတွေ မတူကွဲပြား ခြားနားနေကြတာကိုတော့ နင် လက်ခံတယ် မဟုတ်လား"

"အေး . . . ဒါတော့ လက်ခံပါတယ်"

"စရိုက်အမျိုးမျိုး၊ အကြိုက်အမျိုးမျိုး ရှိကြတာလည်း လက်ခံတယ် နော်"

"အင်း . . . လက်ခံတယ်။ နင်နဲ့ ငါတို့ နဲ့ သီချင်းအကြိုက်တွေကအစ မတူကြဘူးလေ"

"Right . . . ဒါ အမှန်တရားပဲ။ ငါ့ကို လူတစ်မျိုးလို့ ပဲ မှတ်ယူလိုက်ကြပေါ့ဟာ"

"ဟိုက် . . . ဆေးမတိုက်တော့ဘူးဟ။ ဘယ်လိုဖြေဖြေ ဖြေမရတော့ဘူး ဖြစ်နေပြီ"

"ကြောင်တောင်တောင်လို့ တော့ မပြောနဲ့ နော်။ ငါပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ အရူးတကာ့ အရူးထဲမှာ စာရူး၊ ကဗျာရူးဖြစ်ရတာ ပိုပြီး သန့်စင်မွန်မြတ်ပါတယ်ဟာ"

"အေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ နဲ့ လည်း တွဲပါဦး။ နင့်ကို စာကြမ်းပိုးတစ်ယောက်၊ ကဗျာရူး စာရူးတစ်ယောက်လို လွှတ်တော့မထားနိုင်ဘူးနော်။ နင်က မျက်မှန်ပါဝါ ပုလင်းဖင်လောက်နဲ့ ရုပ်ဆိုးကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး
"

"အေးပါ၊ ငါ့ကို ဒီလောက်ခင်တယ် ကြားရတာပဲ ဝမ်းသာကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ တို့ (၃) ယောက် အတူတူတွဲကြရင်း လွတ်လပ်စွာ သဘောထားတွေ ကွဲလွဲကြတာပေါ့"

"ရူးပဲ့ ချစ်ခြင်းရယ်၊ နင့်အမေ ဘယ်လိုများ မွေးဖွားလာခဲ့ပါလိမ့်"

သီရိခေတ်နှင့် မေမိုးအိမ်တို့ ညည်းရင်း၊ တွားရင်း စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်မိလိုက်ကြတာ။

ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်ဆိုသည့် ချစ်စရာသူငယ်ချင်းမလေးကိုပါ။

ဆံပင်ကို ရိုးရိုးပဲ သားရေပင်နှင့် စည်းထားတော့ ဆံပင်က ကျောလယ်လောက်ရှိသည် ။ ဘယ်လိုမှ ပြင်ဆင်ဖြတ်တောက်ဖြောင့်တာတွေ၊ လိုင်းဖောက်တာတွေ လုပ်မထားပေမယ့် သူမရဲ့ ဆံပင် လှပါသည် ။

ပင်ကို အရောင်ကိုက အညိုနုရောင်ပျော့ပျော့အိအိလေး။

နောက် မျက်နှာကျလေးအဆင်ပြေပြီး မျက်လုံးလေးတွေက အပြစ်ကင်းစင်၊ လှပရွှန်းစက်သည် ။ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းကအစ အထူးတလည် ပြင်ဆင်မထားပေမယ့် သူမ လှနေပါသည် ။ ချစ်စရာ ကောင်းနေပါသည် ။

သည် နေ့ဝတ်ထားတာ စပို့ရှပ်အဖြူအိအိလေးနှင့် လုံချည်က ချည်သားပျော့ပျော့ ကချင်ဆင် ပန်းရောင်။

ဖိနပ်ကလည်း မိန်းကလေးအများ စုလို အမြင့်တွေ၊ အလှအပတွေ၊

လေဒီရှူးတွေ့ မဟုတ်ဘဲ အောကတ္တီပါအနက်လေးသာ။

သူမ၏ အသားဖွေးဖွေးစိမ်းစိမ်းလေးနှင့်တော့ လိုက်မှ လိုက်။

"နင်သာ ပြင်လိုက် ဆင်လိုက်ရင် နင့်ရုပ်က တို့ ကွင်းတောင် ထိုင်ငို သွားမှာ သိလား"

"ကွင်းရဲ့ ဘဲဘဲ ကြားလို့ နင်တို့ ကို ပြဿနာ လာရှာနေပါ့မယ်ဟာ။ တန်ရာတန်ရာ ပြောစမ်းပါ"

"နင်က အလှအပကို စိတ်မဝင်စားတာလား၊ ယောကျ်ားစိတ် ပေါက်နေတာလား"

"တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ။ အလှ, မပြင်တာက ဝါသနာမပါလို့ ။ ငါက ကျောင်းသူလေ။ ငှါကိုယ်ပိုင်အချိန်တွေကို စာတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ ပန်းချီကားတွေမှာ ပဲ မွေ့လျော်ချင်လို့ ၊ မြူပ်နှံချင်လို့ ကဲ သိပြီလား"

"ရှူးပါ့ဟာ"

"ဟာ . . . ချစ်ခြင်း၊ ဒါဆို တို့ အစ်ကိုရဲ့ ရုံးခန်းရှိတဲ့ လမ်းထဲမှာ ပန်းချီပြခန်းလေးတစ်ခုရှိတယ်။ (၃)ရက်ပြမှာ ဟ။ မနက်ဖြန် နောက်ဆုံးပဲ။ ကျောင်းလည်း ပိတ်တယ်။ ငါတို့ နင့်ကို လာခေါ်မယ် ဘယ့်နယ်လဲ"

"ဟုတ်လား၊ ပန်းချီပြခန်းက လောကနတ်တို့ ၊ ဟိုတယ်တို့ မှာ မဟုတ်ဘူး လား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ ပန်းချီဆရာက နာမည်အကြီးကြီး မဟုတ်ဘူး လေ။ သူ အဆင်ပြေရာမှာ သူ့အနုပညာကို ဖွင့်ထုတ်ပြတာ နေမှာ ပေါ့။ ဘာလဲ မကြည့်ချင်ဘူးလား"

"မကြည့်လည်း နေနော်၊ ငါတို့ က နင့်ကို ပါရမီလိုက်ဖြည့်ပေးတာ၊

ပြီးရင်တော့ နင် ငါတို့ ရှောပင် ထွက်တဲ့ နောက် ပြန်လိုက်ပေးရမှာ "

"အေးပါ . . . အေးပါ၊ ငါကြည့်ပါ့မယ်။ နင်တို့ မနက်ကျ စောစောလာခေါ်။ ငါ အဆောင်ပေါက်ဝက (၄) နာရီလောက်ကတည်းက ထိုင်စောင့်နေမယ်"

"ညကတည်းက မအိပ်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါလား။ ကဗျာရူး၊ စာရူး၊ ပန်းချီရူးမရဲ့ "

သူငယ်ချင်း (၃)ယောက်သား ရယ်မောလိုက်ကြရင်း မနက်ဖြန် ပန်းချီပြခန်းသွားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည် ။

သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ကမောက်ကမ ဖြစ်စေတော့မှာ ဆိုသည့် အကြောင်းကိုတော့ ထိုစဉ်က သူမတို့လုံးဝ မတွေးထင် မသိရှိမိခဲ့ကြသေးတာ အမှန်။

***

အခန်း(၂)

ပန်းချီပြခန်းမှာ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတာတော့ မဟုတ်။

ခေတ်ကြီးက နှလုံးသားတွေ ပါးလျားပြီး ရုပ်ဝတ္ထုတွေပဲ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သည့်ခေတ်။

လူလတ်ပိုင်း၊ လူကြီးပိုင်းတွေများ ပြီး လူငယ်က တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ။ အဲ ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်တို့ သူငယ်ချင်း (၃) ယောက် ဝင်သွားလိုက်တော့ ပန်းချီပြခန်းလေးက ပိုပြီး လင်းလက် သွားသယောင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမငယ်လေး (၃) ယောက်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မိန်းမချောလေး (၃) ယောက် ဝင်သွားတော့ ပန်းချီပြခန်းက ပိုပြီး လှသွားသလို။

ရှုမျှော်ခင်းပန်းချီကားလေးတွေ၊ သားအမိပုံလေးတွေ၊ သတ္တဝါလေးတွေ၊ ရေဆေးပန်းချီကား တွေများ ပါသည် ။

တိုင်းရင်းသားကလေးငယ်ပုံလေးတွေကလည်း အသက်ဝင်ပြီး ကရုဏာသက်စဖွယ်လေးတွေ။

သီရိခေတ်နှင့် မေမိုးအိမ်ကတော့ ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီတွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ မိတ်ကပ်၊ လက်သည်းဆိုး ဆေးတွေလောက်သာ စိတ်ဝင်စားတတ်တာမို့ ပန်းချီကားတွေကို ရှုပုံ ကြည့်ပုံကိုက ကြည့်ကာ ကြည့်၏ မမြင်ဆိုတာလို။

"ဒီအကြော်သည် မကြီး အကြော်ကြော်နေတာများ ပန်းချီဆွဲရသလားဟယ်။ ငါပုံဆွဲတာမှ လှဦးမယ်"

"အေးလေ . . . ဒီမှာ ရော နေကြာခင်းနဲ့ မြက်ရိုင်းပင်တွေ ရောနှောနေတာများ ဘာဆန်းလို့ လဲ"

"ဟေ့ . . . တိုးတိုး တိုးတိုး၊ ဘာမှ နားမလည်လည်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ကြည့်ကြပါ။ တိတ်တိတ်နေ ထောင်တန်တဲ့ ။ လူကြီးတွေကနင်တို့ ကို ပန်းချီခံစားတတ်သူလေးတွေ ဆိုပြီး အထင်တကြီးရှိနေ ကြည့်နေကြတာ။ နင်တို့ ပါးစပ်က ပေါက်ပန်းလေးဆယ်လည်း ပြောလိုက်ရော သွားရော။ အထင်ကြီးခံချင် ငြိမ်ငြိမ်နေ"

ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန် ဟန့်တားလိုက်ပြီး သူတို့ (၂)ယောက်နှင့် ခွဲထွက်လိုက်သည် ။

သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းမတွေဟာ သဘောကောင်းပေမယ့် အနုပညာမှာနတ္တိ။ ပန်းချီကား ဆိုတာလည်း နှစ်သက်ရမှန်းမသိ။ ကဗျာဖတ်ဖို့ ဆိုတာလည်း ဝေလာဝေး။

သျှင်မ လရောင်ကျူးရင့်လောက်ပဲ ဝတ္ထုမှတ်ထင်သူတွေ။

သူတို့ ကဗျာမဖတ်ရုံမက ဖတ်သည့်ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်ကိုလည်း အရူးဘွဲ့ပေးသူတွေ။

ချစ်ခြင်း သူတို့ နှင့် ခွဲထွက်ပြီးတော့ ပန်းချီကားလေးတွေကို စိမ်ပြေနပြေ အရသာခံပြီး ကြည့်ရှုသည် ။

သူမဟာ ကလေးတစ်ယောက်မို့ ကလေးနားလည် သလောက်လေးနှင့် အနုပညာကို ခံစား မြတ်နိုးတတ်ပါသည် ။

သူမ နှစ်သက်တာ ရှုမျှော်ခင်းပန်းချီကားလေးတွေပါ။ ကိုင်းပင်ဖွေး

ဖွေးလေးတွေနှင့် အိပ်တန်း ပျံၚက်တို့ ကိုလည်း ကြည့်သည် ။ ရေတံခွန်စိမ့်စမ်းနှင့် တောတောင်ရေမြေတွေကို သဘောကျသလို ပအို့ဝ်ကလေးငယ်လေးရဲ့ သနားစဖွယ်ပုံကိုလည်း နှစ်သက်သည် ။

ပန်းချီကားလေးတွေကို တစ်ပုံချင်းကြည့်ပြီး ပါလာသည့်ကင်မရာလေးနှင့် ရိုက်ယူသည် ။ တစ်နေရာမှာ တော့ ပန်းချီကားရဲ့ အောက်ခြေမှ ဆိုင်းက ထင်ထင်ရှားရှား။

နေရဲမာန်တဲ့ ။

"ဟင်"

ကဗျာရေးတဲ့ နေရဲမာန်နဲ့ အတူတူလား။ တစ်ယောက်စီလား။

အို . . . သူဟာ ကဗျာလည်း ရေး၊ ပန်းချီလည်း ဆွဲတဲ့ အနုပညာသမား တစ်ယောက်လား။

ပန်းချီကားလေးတွေကို ကြည့်ရင်း သူမ တွေးနေမိဆဲ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းမနှစ်ယောက် ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်ထံ ပြေးချလာခဲ့သည် ။

"ဟဲ့ ချစ်ခြင်း . . . ဒီခန်းမထဲမှာ ပန်းချီဆရာကိုယ်တိုင် ရှိနေတယ်တဲ့သိရဲ့ လား။ သူ့အပေါင်း အသင်း ကဗျာဆရာတွေရော ရှိနေတယ်"

"ဟုတ်လား၊ သူက ပန်းချီဆရာဆိုပြီး ဘာလို့ ကဗျာဆရာတွေနဲ့ ပေါင်းတာလဲ"

"အနုပညာသမားအချင်းချင်းမို့ နေမှာ ပေါ့။ လာလေ . . . ငါတို့သွားပြီး မိတ်ဆက်ရအောင်"

"အံမယ် . . . နင်တို့ နဲ့ အနုပညာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ ကျွဲမတွေ၊ ကျွဲပါးစောင်းတီးမလို့ လား"

"အောင်မယ် . . . ငါတို့ က နင့်ကို ပါရမီဖြည့်မလို့ ပါနော်။ ဒါငါတို့လိုင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့လိုင်းက အလှအပလိုင်း"

"မိတ်မဆက်ချင်လည်း နေဟော့။ နင်က အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် ရူးသွပ်တတ်လို့ ငါတို့ က အဖော်လိုက်ပေးမလို့ လာသတင်းပေးတာ။ မိတ်မဆက်ချင်လည်း နေ။ နင် ဒီမှာ အချိန်ဖြုန်းတာ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ။ ဘာမှ လည်း ဝယ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

"ပန်းချီကားတွေက ဈေးကြီးလို့ ပါဟယ်။ ငါ ဟိုတစ်နေ့က ပလက်ဖောင်းပန်းချီကားလေး တွေဝယ်တာ တစ်ပုံမှ တစ်ထောင်ရယ်"

"အရေးထဲ ကပ်စေးနဲနဲ့ တွေ့နေသေးတယ်။ ဒီပန်းချီကားချပ်တွေက ဘယ်လောက်လဲ။ ဒေါ်လာနဲ့ မှ ရောင်းတာလား။ Not for sale လား"

"တစ်ကား တစ်သောင်းတဲ့ ဟ။ ငါ မဝယ်နိုင်ပါဘူးလေ။ ပန်းချီကားလေးတွေကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်သွားတယ်။ ပြီးမှ ပြန်ကူးမယ်လေ။ အဟဲ . . . အားလုံးအလကားရသွားရော"

"ဟော . . .ခုမှ ဦးနှောက်ဖောက်စားတဲ့ ပင့်ကူမနဲ့ တွေ့တော့တယ်။ ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ဟ။ သူ့ခမျာ ပင်ပင်ပန်းပန်းဆွဲထားရတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို နင်က တစ်နာရီအတွင်း အဝကြည့်၊ အဝခံစားတဲ့ အပြင် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူပြီး ပြန်ကူးမယ်ပေါ့။ ဒါလား အနုပညာချစ်မြတ်နိုးတာ"

"အေးလေ . . . စကားကြီးစကားကျယ်ပြောပြီး လုပ်တော့ သူခိုးဓားပြ"

သီရိခေတ်နှင့် မေမိုးအိမ်တို့ သူမကို တမင်ဖဲ့နေလျှင် ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသည် ။

"ငါ သူ့ဆီသွားပြီး ခွင့်တောင်းမှာ ပါ။ အဲလိုလုပ်လို့ ရမရလည်း မသိလို့ ပါ"

"ဒါဆိုလည်း သွားစို့၊ သူတို့ ဟိုဘက်မှာ "

သူငယ်ချင်း (၃)ယောက် ပန်းချီဆရာရှိရာသို့ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြင့် ချီတက်သွားဖြစ်ကြသည် ။

လှမ်းမြင်လိုက်ရတာ လူရွယ် (၃)ယောက်ပါ။ အသက်သုံးဆယ်နီးပါးတွေပေမယ့် အနုပညာ သမားတွေပီပီ၊ လူပုံစံတွေက ခပ်ပိန်ပိန်။ နောက်တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ဆရာတွေလောက် ရှိုးမကောင်း။ ဝတ်ပုံစားပုံက အစ ခပ်မှိ်နမှိ်န်။

သူမတို့ အထဲမှ အသွက်ဆုံးဆိုသည့် သီရိခေတ်ကလည်း အနားရောက်တော့ နောက်လှိုသွား သဖြင့် ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးလိုက်ရသည် ။

"ဒီ ဒီမှာ . . . ဆရာတို့ အထဲက ဘယ်သူပန်းချီဆရာလဲဟင်"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ ပန်းချီကားဝယ်မလို့ လား"

"မဟုတ်, မဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့ မဝယ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ နှစ်သက်တဲ့ ပန်းချီကား လေးတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူမိပါတယ်။ အဲဒါ ခွင့်တောင်းတာပါ"

"ရိုက်ပြီးမှ ခွင့်တောင်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

လူရွယ် (၃)ယောက် ပြုံးချင်ချင်။ အူကြောင်ကြောင် ချာတိတ်မလေးပါပဲ။ နေရဲမာန် ဘာမှ မပြောပေမယ့် လင်းခိုက်နှင့် သူရက ပျော်တတ်

သူတွေ။

"ဒါ ဦးနှောက်ဖောက်စားတာလို့ ခေါ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း တစ်ကားလောက်တော့ ဝယ်သင့်တာပေါ့"

"ဟိုလေ . . .ကျွန်မကြိုက်တဲ့ ပန်းချီကားတွေ အများကြီးမို့ပါ"

"အကြိုက်ဆုံးတစ်ကားကို ရွေးလိုက်ကွာ။ ငါတို့ ဒစ်စကောင့်ချပေးမယ်နော်၊ ဒါမှ လက်ဖက်ရည် ဖိုးရမှာ "

လူရွယ်နှစ်ယောက်က စကားတွေ အပြန်အလှန်ပြောနေပေမယ့် တစ်ယောက်ကတော့ ပြုံးယောင်မျက်နှာလေးနှင့်။ အေးအေးဆေးဆေး။

"ဟုတ် . . . ဒါဆို ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးတစ်ကား သွားယူလာခဲ့မယ်နော်။ စျေးလျှော့ပေးနော်"

ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန် ပန်းချီကားများ ရှိရာသို့ ပြန်ပြေးသွားတော့ လင်းခိုက်မှာ တဟားဟား။ နေရဲမာန် သူငယ်ချင်းကို ရန်လုပ်သည် ။

"မင်းလုပ်တာနဲ့ ပန်းချီဆရာလည်း တစ်ပြားမှ တန်ဖိုး မရှိတော့ဘူး"

"ချာတိတ်မကြည့်ရတာ တကယ့်ဝါသနာအိုးလေးကွ။ ပန်းချီကားတွေရှေ့မှာ မထွေးနိုင် မမျိုနိုင်၊ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အသွင်လေးနဲ့ "

" လာပြီ နှာဘူး။ ဟိုက နင်မွေးမှ နင့်သမီးလောက်လေးနော်"

"ငါက ရိုးရိုးပြောတာပါ။ ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဒီလို အနုပညာခံစားတတ်တဲ့ ရင်ဘတ်မျိုး ရှားသွားပြီ။ ဒါ ရှားပါးရတနာလေးပဲ"

သူတို့ ဝေဖန်နေဆဲ ကောင်မလေး ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဖြုတ်ယူလာခဲ့ပြီး ပြန်ရောက်လာ၏။

"ဒီမှာ ပါ ဆရာ . . . ဒီကားလေး ကျွန်မ ကြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ဒီ

လ ငွေငါးထောင်ပဲပို တော့လို့ နောက်လမှ ကျန်တာပေးပါရစေ"

"ရွှေ့ ပန်းချီကားအကြွေးဝယ်တဲ့ သူတော့ တွေ့နေပြီ။ အာစရိ ဘယ့်နှယ်လုပ်မတုံး"

"ပေးလိုက်ပါကွာ၊ ဒစ်စကောင့်လေ ဒစ်စကောင့်"

နောက်ဆုံး ပန်းချီကားလေးကို ထုပ်ပိုးပေးနေစဉ် သူမက ပန်းချီဆရာကို မရဲတရဲကြည့်ပြီး -

"ဆရာက ကဗျာရော ရေးတာလားရှင့်"

"ရေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဒီနာမည်နဲ့ ပဲလား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဟာ"

သူမဖြစ်သွားပုံက ကမ္ဘာဦးသူတို့ နေနှင့်လကို တွေ့လိုက်ရသလို တအံ့တသြ၊ တဝမ်းတသာ။

"ဒါ . . . ဒါဆို . . . ဆ ရာက ကဗျာဆရာနေရဲမာန်ပေါ့နော်"

"ဩော် . . . ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ ၊ ဘာလဲ မယုံလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ကျွန်မ အရမ်းဝမ်းသာသွားလို့ ပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ မင်း ငါ့ကဗျာတွေ ဖတ်ဖူးလို့ လား။ ပိုကီးတွေမလုပ်နဲ့ "

"ပိုကီးမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာ့ကဗျာတစ်ပုဒ် ကျွန်မ ရွတ်ပြမယ်။ အပိုဒ်တိုင်းတော့ မရဘူး။ တစ်ပိုဒ်တလေ နှစ်ပိုဒ်နှစ်လေပဲရတယ်။ ဒီကဗျာ

လေးတော့ ကြိုက်လို့ ဖတ်ရင်းနဲ့ ရသွားတာ"

ပြောပြီး သူမ ကဗျာရွတ်ပြတော့ နေရဲမာန် မျက်ခုံးပင့်သွားရသည် ။ ကိုယ့်ကဗျာ ကိုယ်တောင် အလွတ်ရတာမဟုတ်။

နောက်ဆုံးစာကြောင်းလေးနှစ်ကြောင်းကို သူမက ဖြည်းဖြည်းလေး ရွတ်ပြသွားတာ အသံလေးတွေပင်တုန်လို့ ။

"သွေလွဲ သခင့်ရုပ်လွှာပြယ်ကာ မလွင့်သလို

မေလည်း ဝဋ်တုံ့ကြမ္မာ မလည်ပါစေနှင့်ကွယ်"

နေရဲမာန် သူကလေးကို အထင်မသေးရဲတော့ပါ။ ကဗျာကိုချစ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး။ ပန်းချီကားတွေကို ချစ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေး။ ဆတ်စလူးလေးတော့ မဟုတ်ပါ။

မျက်ရည်ဝဲမတတ် အပြုံးလေးနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး သူမတို့ အဖွဲ့ ပြန်သွားတော့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က ကောင်းချီးပေးလို့ ။

"ငါတို့ ကဗျာတွေတော့ ဖတ်တောင်ဖတ်မိပုံ မရဘူး"

"မင်းက အချစ်ကဗျာ၊ အသည်းကွဲကဗျာတွေမှ မရေးတာ။ နိုင်ငံရေး ကဗျာတွေပဲ စွတ်ရေး နေတဲ့ ကောင်။ ဒီခေတ်မို့ပေါ့။ ဟိုခေတ်သာဆိုရင် ထောင်ထဲကထွက်ရမှာ ကို မဟုတ်ဘူး ။ မင်းမိန်းမလည် ဟိုဥစ္စာ"

"သူရနော် မိန်းမတော့ မထိနဲ့ ။ ကျန်တာ ဘာပြောပြောရတယ်"

"တော်ကြတော့ကွာ၊ စောစောကရတဲ့ ငါးထောင်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်"

"ဒါပဲကောင်းတယ်"

သုံးယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ချီတက်သွားဖြစ်ကြသည် ။

***

အခန်း(၃)

ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်။

သူမ၏ အခန်းနံရံမှာ ပန်းချီကားလေးက နေရာယူထားပြီ၊ သူမ နှစ်သက်သည့် ရှုမျှော်ခင်း ပန်းချီကားလေ။ ကိုင်းပင်ဖွေးဖွေးတွေနှင့် အိပ်တန်းပျံဂျက်ကလေးတွေ။ ပန်းချီဆရာက နာမည်ပေး မထားပေမယ့် ချစ်ခြင်းကိုယ်တိုင် ကိုယ်ထူကိုယ်ထ စနစ်ဖြင့် နာမည်ပေးထား၏။

အိမ်ပြန်ချိန်တဲ့ ။

နောက် သူမ ရိုက်ယူလာသည့် ပန်းချီကားလေးတွေကို ဓာတ်ပုံပြန်ကူးပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ လျှောက်ချိတ်ထားတော့ သူမရဲ့ အခန်းလေးက ပန်းချီပြခန်းလေးသဖွယ်။

ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်ဟာ လိုရာပြည့်စုံနေသည့် သူဌေးသမီးလေးတော့ မဟုတ်ပါ။ မိဘနှစ်ပါးက ဝန်ထမ်းဖြစ်သလို အစ်ကိုတွေကလည်း အလုပ်ရသူရ၊ ကျောင်းတက်သူတက်တုန်းပါ။

သို့သော် သူမဟာ ရုပ်ဝတ္ထုတွေနှင့် သိပ်ပြီးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်နေသည့် ခေတ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်စီးမျောမနေဘဲ ဘေးမှ ငေးကြည့်နေတတ်သူတစ်ယောက်သာ။

ဒါကလည်း မစားရတဲ့ စပျစ်သီးမို့ ချဉ်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူမကိုယ်တိုင်က စပျစ်သီးမကြိုက်တာမို့ ပြဿနာမရှိ။

ချစ်ခြင်းရဲ့ ဒဿနက . . .

ပညာဆိုတာ အမြစ်က ခါးပြီး အသီးကျမှ ချိုတယ်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း။

ပညာရှာချိန် ငယ်ရွယ်ချိန်ဟာ ဘဝကို တည်ဆောက်ဆဲ ကာလတွေမို့ အလှ၊ အပ၊ အပြောက် အမွမ်းတွေနှင့် တန်ဆာဆင်နေဖို့ မလို။

ပညာရှာချိန်မှာ ကြင်ရာဆိုတာလည်း စိတ်ကူးယဉ်နေဖို့ မဟုတ်။ ခေါင်းထဲကို မထည့်။

သည် တော့ သူမရဲ့ တာဝန်က ကျောင်းမှန်မှန်တက်၊ စာမှန်မှန်ကျက်။ နောက် အားလပ်ချိန်တွေမှာ စာကြည့်တိုက်သွား။ စာအုပ်ဆိုင်သွား။ စာဖတ် ဒါပါပဲ။

အဲ . . . ယခုတော့ သူမမှာ ပိုပြီးတော့တောင် အဆင်ပြေနေသေး၏။ ပန်းချီကားလေးတွေနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် သူမရဲ့ အခန်းထဲမှာ စာဖတ်ရင်း အခန်းအောင်းနေမိချိန်က ခပ်များများ ။

သီရိခေတ်နှင့် မေမိုးအိမ်ကတော့ ချစ်ခြင်းကို ကောင်းကောင်း မေတ္တာပို့၏။ သူမရဲ့ အခန်းထိ လိုက်လာကြပြီး သြဘာစာတွေ ရွတ်ဖတ်ကြတာ။

သူတို့ နှစ်ယောက်က မြို့ထဲမှ လာကြသူတွေပါ။ ချစ်ခြင်းလို အဆောင်မနေ။

"တို့ ဘော်ဘော်လေးတော့ ကဗျာရူးကနေ ပန်းချီရူးဖြစ်သွားပြီ။ အခုနင် ပန်းချီပြခန်းတွေ လျှောက်ကြည့်တော့ မလို့ လား"

"အဲဒီလောက်လည်း မရူးသွပ်အားသေးပါဘူးဟာ။ ငါ့မှာ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ "

"ဩော် . . . အားရင် ရူးသွပ်တယ်ပေါ့။ အားနေတဲ့ လူတွေပဲ ရူးသွပ်ကြတယ်ပေါ့။ စကားလုံးကတော့ ပြောင်မြောက်ပါပေတယ်"

"အားလပ်ဖို့ လည်း လိုသေးတယ်လေ။ အခု ငါတို့ စာမေးပွဲတွေ နီးနေပြီ။ ငါ စာကြိုးစားရဦးမယ်။ ဘဝမှာ အခြေကျပြီဆိုတော့မှ ငါ ရူးသွပ်တဲ့ အလုပ်တွေကို စောက်ချပြီးလုပ်မယ်။ ခုတော့ လက်လှမ်းမီသလောက်လေးပဲ ရူးသွပ်လိုက်ဦးမယ်"

"အံ့ဩပါပ့ါ၊ ဘာလဲ လက်လှမ်းမီသလောက်လေးဆိုတာ ဆရာနေရဲမာန်ရဲ့ ကဗျာလေးတွေ၊ ပန်းချီကားလောက်လေးတွေပဲ ခံစားမယ်လို ဆိုလိုက်တာလား"

"သူနဲ့ ငါက ရင်ဘတ်ချင်းနီးတယ်လေ။ ခံစားချက်ချင်းတူတယ်"

"တော်ကြာ ကဗျာတွေ ပန်းချီကားတွေကနေတစ်ဆင့် လူကိုပါသွားပြီး ရူးသွပ်မိနေဦးမယ်။ နင့်လူကြီးကြည့်ရတာ ဘဝင်ပါ"

"အဲလိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ကဗျာတို့ ၊ ပန်းချီကားတို့ ဆိုတာလည်း သိပ်ပြီး ပေါ်ပြူလာဖြစ်တဲ့ ၊ ဟော့ဖြစ်တဲ့ အနုပညာတွေမှ မဟုတ်တာ။ ငါဆိုလိုချင်တာက ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီဆရာတွေကို အထင်သေးလို့ မဟုတ်ဘူး နော်။ အဲဒါတွေက ကဝိပစ္စည်း၊ ပညာရှင်တွေ၊ ပညာရှိတွေမှ အနုပညာအခံရှိတဲ့ လူတွေမှ ခံစားတတ်တာ။ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ အဆိုတော်တွေလောက် ပေါ်ပြူလာ မဖြစ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ"

"အောင်မယ်, မယ် ဒေါ်ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်လေးက ပြောတတ်လိုက်တာတော်။ ကဗျာတွေ၊ ပန်းချီကားတွေကို နှစ်သက်တတ်ရင်ပဲ ပညာရှင် ကဝိအကျော်အမော်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ လူတစ်ရာမှာ ဆယ်ယောက် မခံစားတတ်ဘူးလေ။

စာတတ်တဲ့ ၊ စာဖတ်တဲ့ လူတစ်ရာမှာ လည်း ဆယ်ဦး ကဗျာမဖတ်ဘူး။ စကားပြေတွေပဲ ဖတ်ကြတာ။ နင်တို့ လည်း ပညာရှိ ထဲ မပါဘူး"

"နင်ပဲ ပါတယ်ပေါ့ ကဝိမကြီးရဲ့ "

"အေးလေ . . . ဟုတ်တယ်လေ"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝိုင်းပြီး ထုလိုက်၊ ရိုက်လိုက်ကြတာ အခန်း ကျဉ်းလေးထဲ ပတ်ပြေးနေရသည့် ချစ်ခြင်းဝတ်မှုန်လေးရဲ့ ဘဝ။

***